

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IB-EUSTEAT Y EITERRABI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

BALDOMERO GALOFRE.

Moltas vegadas la Fama, ab empenyo escepcional, nos parlava de sas obras y de son sello especial.

Avuy que las havém vistas y que 'ns hi havém encantat, ho confessém tots:—La Fama nos havia dit vritat.

NOTICIAS.

Ab las noticias passa lo mateix que ab las monedas. Hi ha moneda que ab tot y ser bona ningú l' admet, y en cambi moltes monedas falsas circulan ab tota llibertat sense cap contratemps... fins que algú se 'n adona.

Per xó deya un que hi ha veritats que de tant inverossímils semblan mentidas, mentres que certas mentidas corran ab tanta verossimilitut que fins semblan veritats.

Per portar noticias no hi ha res tant especial com las donas. Ni 'l teléfono ni la electricitat poden competirhi.

Diguin qualsevol cosa davant d' una dona, y al cap de mitj quart tot lo barri sabrá lo que vostés han dit. Y devegadas més de lo que han dit; perque es impossible que la *recadera* trasmeti estrictament lo que ha sentit, sense anyadirhi alguna cosa de la seva cullita.

Fa com los editors ab las segonas edicions: las donan *corretjidas y aumentadas*.

Hi ha personas que sempre están atrassats de noticias, y aixís com los juheus se creuhen que Cristo encara ha de venir, ells se figuran que encara han de succehir moltes cosas que casi s' han olvidat de vellas.

Contan que 'l prestigi que al principi tingué Napoleon tercer entre 'ls montanyesos de Fransa, se debía á que molts d' ells ignoravan que Napoleon primer fos mort y prenían á son nebot pel gran Capitá del sigle.

¡Quánts y quénts ne trobaríam de *montanyesos* per aquest istil en Espanya! ¡quántas y quantas personas hi ha que ignoran los aconteixements que han ocorregut durant los últims anys, y que al mirarse avuy un duro de D. Amadeo, se que-

dan meditant una estona, preguntantse si aquella moneda serà extranjera!

Los atrassats de noticias abundan en tot: en literatura, en ciencias, en política... y especialmente en materia de números...

¡No n' hi ha pochs de fulanos que ignoran á punt fixo lo que diuen, entre sabaters, sastres y demes companys mártirs!

Encara hi ha un' altra particularitat.

¿Volen que una noticia circuli depressa?

Pues que sigui una noticia que 'ls perjudiqui á vostés. Si es alguna cosa que pot ferlos una mica de favor, es molt difícil que corri ab la deguda prestesa.

Lo que pugui afligirlos, lo que puga molestarlos en un concepte ó altre, tothom ho sab en un santiamen.

Lo que representa per vostés un rasgo notable ó una acció meritoria, no ho sab ningú.

La sèva senyora—es un exemple—'ls fuig en companyia d' un cosí, ó d' un militar... ó d' algu que no es militar ni cosí. ¡Ja poden prepararse!

Al cap de cinch minuts ¡cinch minuts no més! surten al carrer y trobaran ja que la fuga perteneix al domini públich.

—¡Es dir que la sèva senyora...!

—¿Tant mateix es veritat que 'l seu cosí y...? ¡Ara ves qui havia de dirho!

—¡Y donchs! ¡sembla que la senyora de vosté...! ¡Ay, caramba!

—¡Diu que donya...!

—¡M' han dit que la sèva...!—

Y aixis successivament.

Fem que sigui al revés.

Suposém que vostés han salvat un home que estava á punt d' ofegarse, ó han fet alguna heroicitat per l' istil.

Si vostés mateixos no ho expliquen, ningú ho sabrà, y encara, tot y contantho vostés en persona, trobaran molts que ho duptarán, y sentirán respostas y observacions d' aquest calibre:

—¡Bè! ¿qué ho diu de veras? ¡Com que vosté es tant plaga!

—Vaja, la veritat, ¿ahont s' ofegava aquest que va salvar? ¿al sortidor de la plassa Real?

—¡Encara com no ho han portat los diaris!—

Y altres anyadirán, ab lo major descaro:

—Ara 'l govern á vosté li deurá donar la creu de Sant *Hermenequildo*, ab mitja pesseta diaria cada día!

Segons la classe de las noticias que 'ns portan, rebém als *noticieros* ab bona ó ab mala cara.

¡Com si 'l que 'ns dona la noticia hi tingues res que véure!

¡Si 'ns diuen qu' hem tret la rifa!

¡O que 'l ministeri ha caygut!

¡O que 'l metje ha desahuciat á la sogra!

¡Ab quina cara més rissuenya rebém al portador de la nova!

En cambi ¡quínas ganas nos venen d' omplir de revessos al infelís que 'ns explica que 'ns han xiulat una comedia!

¡O que un oncle rich y solter s' ha casat ab una jove!

¡O que la nostra esposa ha tingut bassonada!...

Per xo may m' hi volgut encarregar de portar noticias á ningú.

Si son bonas, porque temo que tal vegada encara las hi trobin poch.

Y si son dolentas, porque no 'm tirin res pèl cap.

Ab tot; ara vaig á darlos una noticia, que de fixo 'ls serà molt agradable.

La noticia es breu y s' enclou en las següents paraulas:

—Aquest article ja está llest.

A. MARCH.

EXPOSICIO-GALOFRE.

Ocupat en altres assumptos, tal vegada hauria deixat passar l' exposició-Galofre, sense anar á visitarla, á no ser per un article del famós D. Lluís Carreras, publicat en lo *Diluvi*. ¡Y quin article! No diré que siga una garrotada de cego, que aquestos devegadas fan mal; ho es tot lo més de curt de vista que t'è intenció de ferir, y pegant al espay, 'l balans lo tira de bigotis.

Y en efecte, D. Lluís Carreras ha rodolat per terra. Perque no solzament un servidor, sino moltas altras personas, que tenen la costum d' entendre al revés lo que diu aquest célebre crítich, no haurían anat á ca 'n Parés, á véure 'ls traballs del Sr. Galofre y hi hem anat.

—¿Qué diu en Carreras, qu' es tant dolent? Donchs senyal qu' es bó. Anemho á véure.

Aquesta reflexió ha acabat per ser una especie de axioma, entre las personas de bon sentit.

Y en efecte: lo qu' es aquesta vegada tampoch nos hém equivocat.

Es lo Sr. Galofre un dels artistas catalans que més honran al art que professan y posseheix una condició que avalora 'ls seus traballs: t'è personalitat. Difícilment se confondrá may un treball seu ab lo de cap altre artista. Podria exposarlos sense firma: 's coneixerían l' observador menos expert, diría:—Aixó es de 'n Galofre.

Esperit observador, dotat de una fantasía ardente, concebeix ab grandiositat, y expressa lo que sent ab un vigor incomparable. Es pintor y poeta. S' inspira principalment en los grans espectacles de la naturalesa. Ara pinta la llum ab un esclat qu' enlluherna; ara reproduheix la pavorosa nuvolada ab tons qu' omplan l' esperit de terror y respecte. Lo moviment agitat de las ondas; l' abigarrada colorayna de un grupo posat al batarell del sol; lo crepuscol melancòlich de l' hora del *Ave Maria*, tot está expressat y reproduhit, ab un sentiment tant intens, que con mou y penetra.

Massa minucios algunas vegadas, no per aixó la nimietat del detall, perjudica l' efecte del conjunt.

En lo Saló-Parés hi t'è de tot: quadros al oli, de distints géneros y tots ells notables per un concepte ó altre; aquarelas de relleu escultural y arquitectónich, com las antigas portas de Roma; dibuixos al clar y obscur trassats ab genial talent y un sens fi de apuntacions lleugeras, en las quals la vista 's recrea sense cansarse.

Res de tot aixó ha pogut véure 'l célebre crítich del *Diluvi*, y molt me temo que si ho hagués vist, tampoch ho hauria comprés. Per entendre d' art á mes de tenir bona vista, 's necessita la facultat de sentir, y aquesta no la posseheix tothom.

Y lo més sensible, per no dir ridícul,—com ja hém tingut ocasió de observar altras vegadas—

es que un crítich de aquest calibre, s' exposa á que no diré un Galofre ó un altre artista de mérit, sino qualsevol embruta telas, se li quadri y li diga:

—Mestre Lluís: si vosté que vol passar plassa d' escriptor, sapigués de manejar la ploma, tant sols la meytat de la meytat de lo que jo sè de maneja 'l pinzell, podria tenirse per bèn ditzós. Dongui una repassada á la gramática, enteris sobre tot de la sintaxis, y quan no tinga tanta pena per embrutar quartillas, escrigui y publiqui 'ls fruyts del sèu ingeni... que avuy com avuy son molt verts, molt aspres y no passan. Y mal pot entendre del ofici dels altres, quan no sab del sèu.

P. DEL O.

¡POBRE PORRÓ!

Donya Margarida, á qui tinch lo gust de presentalshi, es una senyora molt respectable, materialment parlant, á causa de la protuberancia de sas carns, y molt poch moralment, per careixer completament d' instrucció.

Es una dona que, nascuda entre terrossos y gatas, no desmenteix lo sèu origen.

Mes com vá neixer ab la flor en un puesto que tots sabém, després de haber prés estat y enviudat, hereda de un tío seu que féu fortuna á Cuba, necessari perque de cop y volta 's trobés nandant en l' abundancia y las riquesas.

Y perque no fos mentida alló que dihen: «Poll ressucitat pica més que cap», passá la pagesa Margaridoya á ser la ciutadana donya Margarida.

Pero ¿qué había de succehir?

Desde llavors es l' antítessis de lo que sembla y la síntessis de lo que no aparenta. Aquesta senyora que vesteix ab robas de seda, gasta polisson y coloretts y no surt de casa sense barret de cinch pisos, quan vá mudada, no sembla més que un d' aquells ninots que quan se deya Margaridoya plantava al mitj dels camps de blat, per espantá als aucells.

Aquesta senyora té una filla d' uns setze anys bastant mona y aixirida, qu' educada per un' altra mare, hauria sigut un portento. En moltes cosas no hi ha mes que demanar; pero en altres s' hi nota un no sè qué, que á la llegua 's comprén es un deixo de la sèva mare. ¡Es de la familia!

Pero lo que son las cosas.

Donya Margarida, á pesar del tono que vol donarse, no ha pogut perdre la costum de beure ab porró, lo qual equival á dir que sempre que pot, lo porró no 's mou de taula, pero cuidado que ho sábiga ningú. Aixó de beure ab porró, diu ella moltes vegadas quan vá de visita, fá massa ordinari.

Pero, repeteixo, lo que son las cosas.

Un dia mentres estavan dinant ella y la noya varen trucá á la porta.

Donya Margarida crida tot seguit á la cambrera y li digué:

—Mira qui demana. Segons qui siga, digas que donya Margarida está ocupada.

—Está bè.

Als poch moments torná la cambrera dihent:

—Es lo senyoret Pepito, que porta aquells figurins que la senyoreta vá encarregarli ahir.

—Pues mira: amaga 'l porró sota la taula y fes-lo entrar.

Aixís vá ferse. En Pepito era un pretendent.

Entrá, saludá, entregá 'ls figurins y ja se n' entornava, quan se li ocorregué á un gatet d' em-

bolicarse per entremitj de las faldillas de mare y filla.

Sentir corre aquella bestiola y posarse á xisclar totas dugas fou fet al mateix temps qu' en Pepito, al intentar ferlo fuir ab lo bastó per sota las estoballas fès, catatrinch! y trenqués lo porró.

¡Quin disgust!

En Pepito 's quedá rihent y fentne burla, perque repetint lo que había sentit á dir á donya Margarida, deya—que gastar porró feya massa ordinari.

Donya Margarida y la noya desmayadas y 'l gatet per dalt de la taula fent de las sèvas.

Lo certus es que del disgust, donya Margarida tingué una malaltía, y tal horror agafá als porrons, que ni las medicinas volia pendre ab escudella de broch perque deya:

—Las escudellas de broch y 'ls porrons son trasparientes.

TAUMALIPICH-TEMIUQ.

¿VÉUS?

—Lector: ¿preparas aquella nena plena de cintas, llassos y flors, que portant galas de tota mena, y hasta la cara de polvos plena, es la rióta d' aquells senyors?

¿Véus? Vull di' aquella tant airoseta que quan camina fá 'l remanet. Sí, home; aquella qu' es tant primeta; que á cada galta dú una roseta y aquí á la barba l' hi fa un clotet.

Aquella qu' ara, cuadrantse tota, per davant passa de ca 'n Simon; que porta un monyo que apar' qu' explota... que del darrera sembla una bota de gros que porta lo polisson.

Mira, home, aquella que va vestida d' aquesta moda qu' ara ha arribat; á qui ara un jove rihent la crida, y 'l nom dihentli de Margarida ella rodona s' hi ha bèn girat.

¿Veus? Vull dí aquella qu' are camina y á tothom dóna tant de mareig. Mira. Ara s' alsa la bata fina y airosa ensenya bè la botina y un tros de cama...—Sí, ja la veig.—

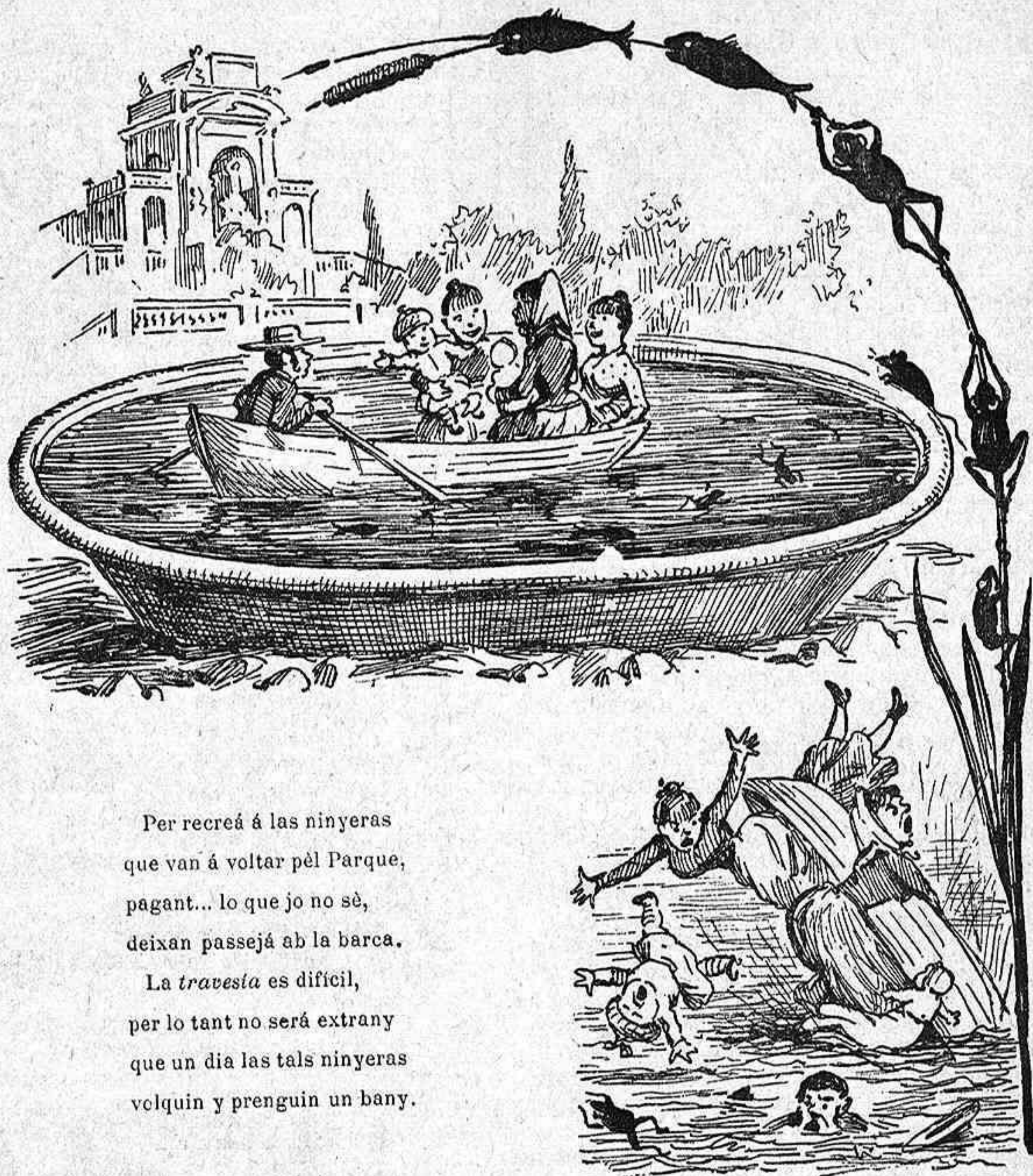
—¿La véus?—Sí, home.—Sembla mentida.—
—Donchs t' asseguro que la veig bè.
¿No vols dí aquella tant bèn vestida?
—Sí; vull dí aquella tant aixirida.
¿La véus?—Sí, home.—Donchs... jo també.

SIR BYRON.

Cenyitnos á las novedats de la senmana, comensém pèl Liceo. Dimars ¡era dimars! va cantarse 'l *Guillermo*, l' obra mestra de 'n Rossini. L' éxit va ser desigual. Francament, de aquesta manera no hauria pogut conquistarse l' independencia de Suissa. Siga com vulga, en Devoyod vá ser l' héroe, á pesar de que vá abusar una mica massa de la potencia de véu, sense lo qual alguns fragments li haurían produhit millor efecte. Lo terceto vá anar bè.

AL LAGO DEL PARQUE.

Per recreá á las ninyeras
que van á voltar pèl Parque,
pagant... lo que jo no sè,
deixan passejá ab la barca.

La travesia es difícil,
per lo tant no será extrany
que un dia las tals ninyeras
volquin y prenguin un bany.

Y l'orquestra, no cal dirho. ¡Oh, si tot hagués anat com l'orquestra! Pocas vegadas s' haurá sentit una sinfonia tant afligranada. Creguin que val la pena de anar d' hora al teatro, per sentir-la, encara que siga precis estarse de sopar.

Passant per sobre del *Teatro Principal*, ahont l' avi Valero, dona cada nit que surt, probas inmensas del seu talent incomparable; per sobre del *Circo*, ahont ha comensat á funcionar una companyia d' ópera económica, y finalment per sobre de *Romea*, *Español*, *Novedats* y *Tivoli*, que durant la semana no 'ns han fet coneixe cap novetat, fixémnos un moment en lo *Teatro de Catalunya*.

Allá va estrenarse diumenje á la nit, un dels més hermosos dramas de Sardou, ab lo títol de *Ferreol* ó *El crimen de Granpré*. No poden imaginarse una obra més interessant. Los tres actes primers sobressurten y sorprenden per lo nous: lo públich no sab lo que li passa; pero en l' acte quart y últim, qu' es ahont verdaderament se desarrolla 'l drama, los espectadors esclatan, aplaudixen ab entusiasme, y quan cau la tela, exclaman:—Aquesta obra ha de tornarse á veure.

En efecte, es una producció que deixa desitjos de saborejar-la més de una vegada.

Lo Sr. Fábregas, autor del arreglo, ha sapigut sortirse'n molt bè; y 'ls actors, principalment la Sra. Mena y 'ls Srs. Tutau, Oliva, Martí y Nieto ván ferse dignes dels aplausos del públich.

En lo mateix teatro s' ha estrenat una pessa, titulada: *Lo que no de grat...* qu' encara que ofereix escassa novetat, abunda en xistes y situacions molt cómicas.

Al *Circo Equestre* fan las delicias del públich l' uniciclista catalá Arisó y l' home de goma, Mr. Sarina. Figúrinse un home més doblegadís que 'l mateix Martos.

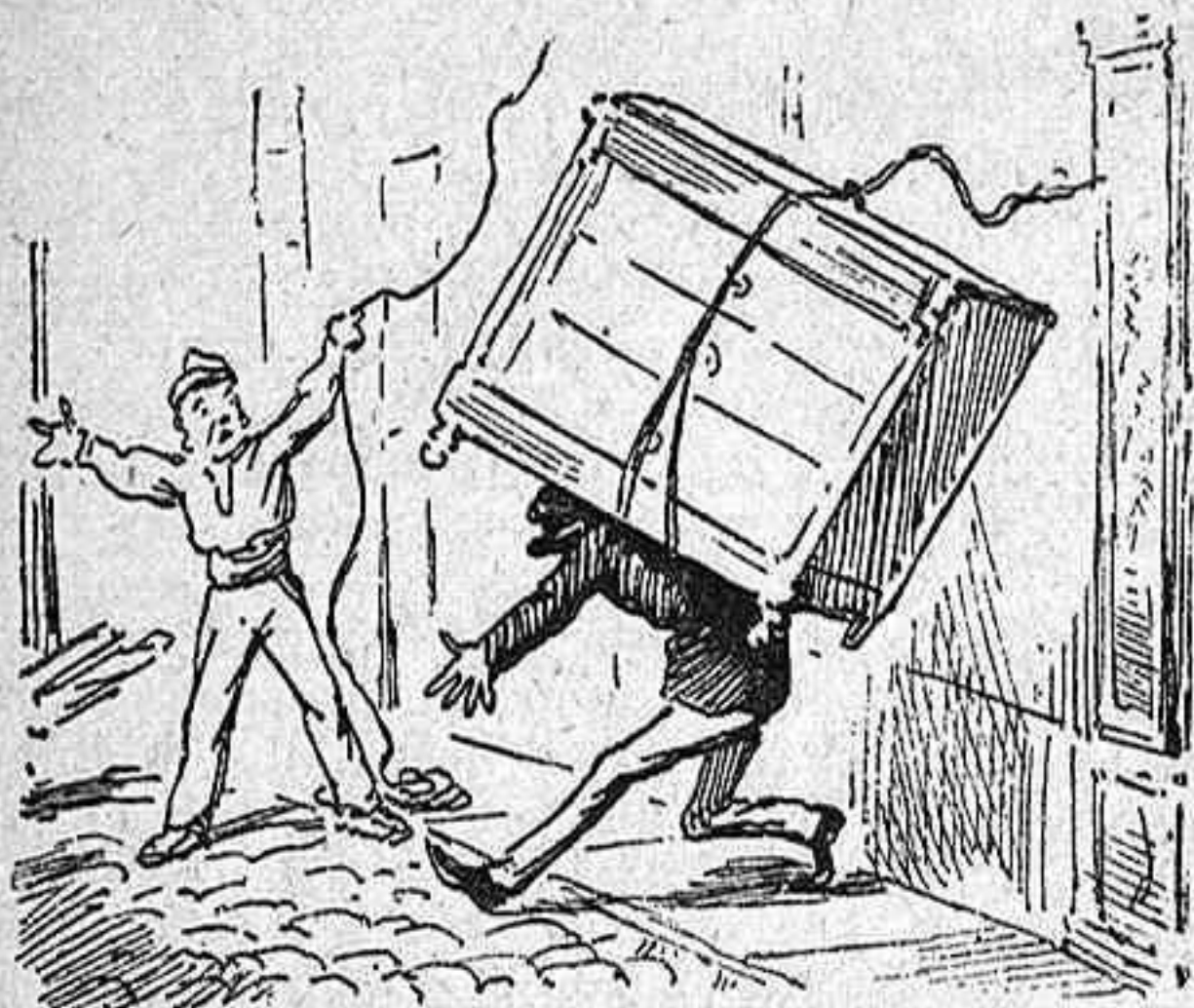
Qui vá divertir-se, pero de debó 'l diumenje passat va ser l' *andarin* que vá treballar á la *Plassa de toros*. Per cridar l' atenció del públich l' home 's passejava per la ciutat, tirant petardos á dreta y esquerra y 'ls municipals van durlo á la casa gran.

—Deixéulo corre! va dir l' autoritat al veure qu' estava compromès á corre aquella tarde á la *Plassa de toros*.

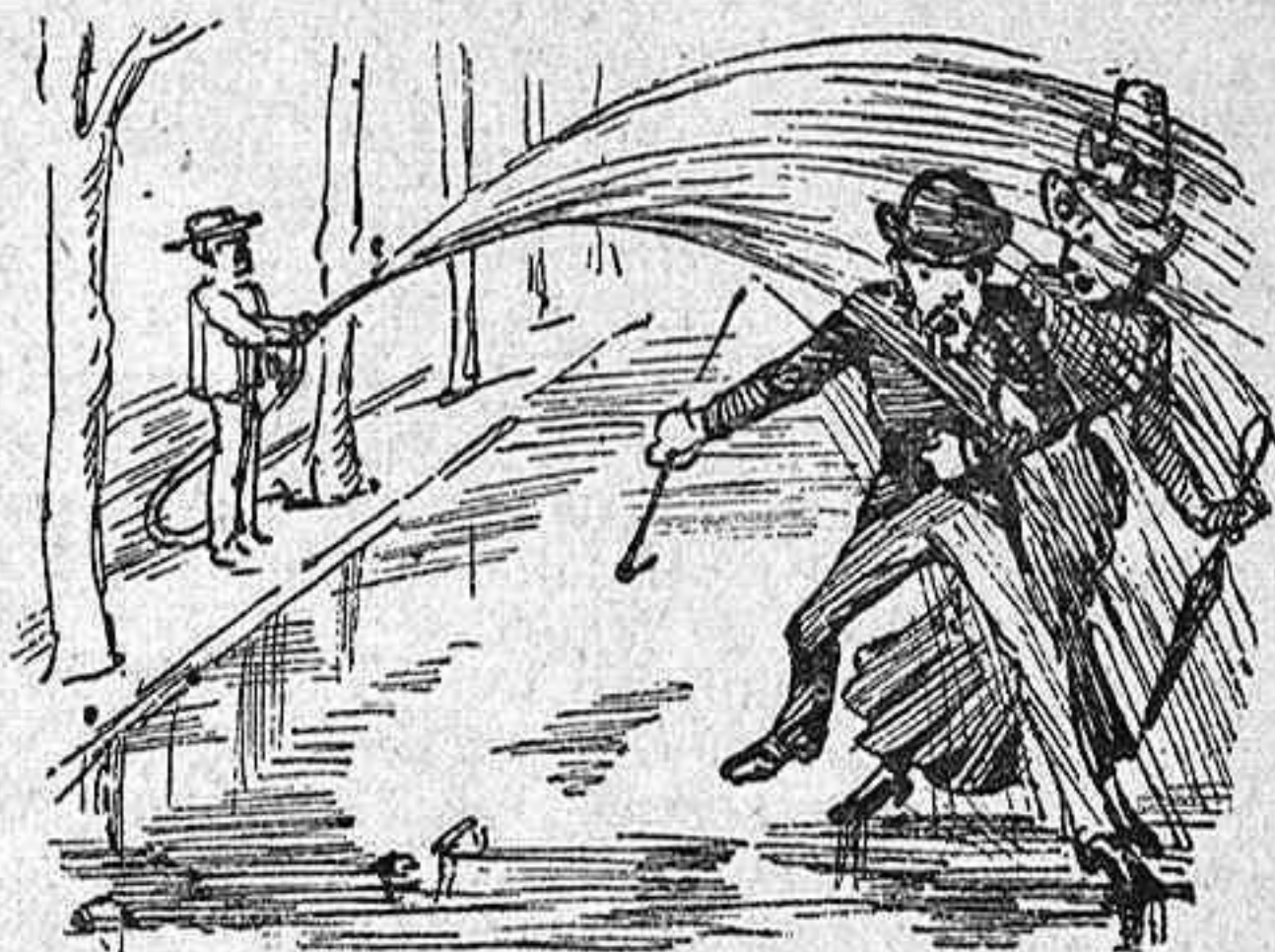
Y vá resultar á l' hora de la funció qu' eran molts los que corrian més qu' ell, guanyantli las apostas.

Y encare més: al arribar l' hora de ferlas efectivas, vá resultar que l' infelís no tenia un quarto.

PASSEJANT PER BARCELONA.

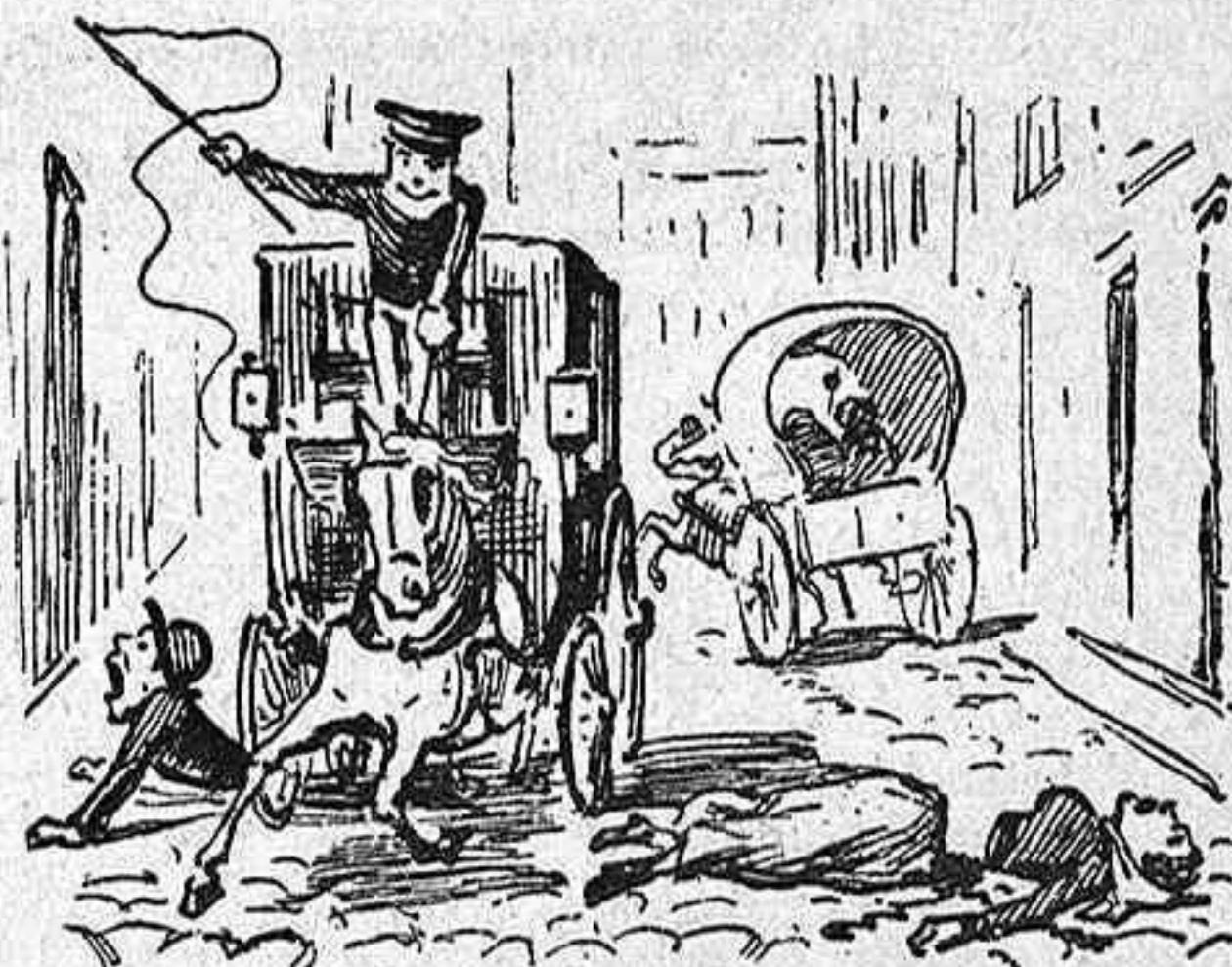
Van distrets y ¡patratrap!
una calaixera al cap.

A la Rambla ¡patatrop!
te me 'ls posan com un xop.

Per sota una balconada
arreplegan... la rosada.

Vè un cotxe de tras-cantò
y... ¡s' ha acabat la funció!

¡Y alsa, de nou á ca la Ciutat!
Ell podia bèn dir:
—Bueno, á corre, es veritat, son molts los que
'm guanyan... pero á tirar *petardos!*...
Perque, en efecte, l' andarin va resultar un
petardista.

N. N. N.

RECURS FISIOLÒGICH.

Sempre que veyá 'n Batista,
l' hi deya un fisiologista
ab gran tó de diplomacia:

—Sinó tens may cap desgracia
noy, ¡serás un gran artista!

Y son pare, tot joyós,
—tan de bó—deya, qu' ho fos,
pro 'm sembla que s' equivoca.

—Miril'hi l' ull, nás y boca;
y principalment, lo gros
que tè 'l cap, aquest noyet,
sent encar tant petitet,
y veurá ben clarament,
que promet molt de talent,
¡pró molt y molt que promet!

Y quan se vejé de sobra
que ni era bó per manobra,
si l' hi deyan, responfa,
—Jo 'ls vaig dir que *prometia;*
pro 'l prometre no fá pobre.

CRISTÓFOL CRISPÍN.

Dimecres vinent, día 24, si alguna causa no ho impedeix, s' estrenará en lo *Teatro de Catalunya* (antes *Ribas*), per la companyia que dirigeix lo Sr. Tutau, lo drama catalá en 3 actes y en prosa titulat *Lo Bordet*, *original* de nostre estimat director, D. J. Roca y Roca.

Subrayo la paraula *original*, perque 'm consta que, per escriure aquest drama, 'l seu autor no s' ha inspirat pròxima ni remotament, ab cap obra nacional ni estrangera. Es un drama essencialment catalá.

Sent molta la curiositat que hi ha per veure aquesta producció, 'ls participo que desde 'l pròxim diumenje, 's despatxa en contaduría.

Lo reparto de *Lo Bordet* es com segueix:

Rosa, Sra Mena.—Elvira, Sra. Ferrer.—Don Lluís, Sr. Tutau.—Pere Blay, Sr. Martí.—Martinet, Sr. Oliva.—Manquet, Sr. Capdevila.—Don Jacinto, Sr. Nieto.—Arcalde, Sr. Borrás.—Durán, Sr. Llibre.—Doctor Pau, Sr. Daroki.—Agutzil, Sr. Monner y Tomás, criat, Sr. Buxeda. Hi

ha ademès un personatge nou en lo teatro: lo telé-
fono.

L'acciò es contemporànea: los actes primer y
tercer passan al Masnou, y 'l segon á Barcelona.
Per avuy no 'ls dihém res més.
Perque lo demès ha de dirho 'l públich.

¡Benehit sia ara y sempre *El Correo Catalán!*

Sí, benehit sia, per haver estrenat una im-
prenta nova, ab tots los adelantos moderns... que
tractantse de la sèva conveniencia, també 'ls car-
lins acceptan tots los adelantos.

Aixó sí, la imprenta del *Correo* estarà baix l'
advocació del *Sagrado Corazon de Jesús*.

Y un día d' aquests se celebrarà la solemne be-
nedicció de las máquinas.

¡Cuidado, Sr. Llauder, que ab l' aygua beneyta
no se li rovellin!

Fá llástima la gran desgracia que ha succehit
á las costas de Vilanova y Geltrú. 22 pescadors
han sucumbit, mártirs del treball.

Lo temporal ha deixat órfes á bastantas fami-
lias.

No duptém que en aquesta ocasió, com sempre,
la caritativa Barcelona sabrá cumplir ab lo seu
deber.

Al menos á *Boulogne* (Fransa) la tempestat vá
ser molt més compassiva.

Dich aixó perque després del temporal la platja
vá quedar alfombrada de peix.

¡Quína ganga! ¡Cap desgracia y bona pesca!

¡Pobre mare!

Portava una criatura als brassos... ¡Una cria-
tura més mona! ¡Y tant bèn posada! Ab una go-
rreta de ganxet, y uns bolquers més fins y més
curiosos!...

¿Y ara qué fá aquell bárbaro?

Aquell bárbaro es un burot del Salò de Sant
Joan.

Ab má despiadada arrenca 'l vestidet d' aquell
àngel de Deu. La criatura no plora. ¡Potser l' ha
mortal!..

Descuberts los bolquers, lo que havia de ser
cos de la criatura queda convertit en tres bufetas
lotas tres plenas de petróleo.

La carona es una cara de nina.

Aquí tenen l' argument per una balada plena
de ternura.

Sobre 'l nou volum de poesias del llorejat poe-
ta D. Frederich Soler, que publicarà próximam-
ent l' editor Lopez Bernagossi puch anticipar-
los algun detall.

Lo llibre anirá ilustrat ab numerosos dibuixos
del Sr. Pellicer, y 'l precedirá un prólech de don
Valentí Almirall.

No vaig ocupar-me en lo número passat del cé-
lebre discurs de D Garpar Nuñez de Arce, per-
que encare no l' havia llegit.

Avuy que 'l coneix, crech francament que se
li ha donat massa importancia.

Baix lo punt de vista literari, un periódich de
Madrid l' ha atacat, probant que adoleixia de nu-
merosos faltas de gramática.

Aixó tractantse de un académich de la llengua,

y de un poeta de tantas campanillas, es verdade-
rament desconsolador.

Baix lo punt de vista polítich, es l' obra de un
castellanista *enragé*.

No hi ha més: las mateixas preocupacions exa-
geradas dels catalanistas, per lo que respecta á
Catalunya, dominan en aquell discurs per lo que
respecta á Castilla.

En Nuñez de Arce ha resultat ser un regio-
nalista de primera forsa.

Una de las cosas que 'm fan més gracia es
aquell argument ab que preten probar la superio-
ritat dels castellans, sobre 'ls catalans, dihent que
mentres aquests, guiats per l' ambició, emigran
á las Américas, los castellans s' están tranquils á
casa seva.

¡Ay Senyor! Tal vegada si 'l mar no 'ls espan-
tés, farien un altre pensament. Al menos los cas-
tellans antichs, pensavan de un' altra manera.
Castellans, extremenyos y andalousos, eran en la
majoria 'ls conquistadors que passaren á aquell
continent y no per cert á fer lo comers, pacifica-
ment com nosaltres, sino á exercir la industria
de matar indios.

Castella 's pot dir que de aquella feta va quedar
escolada, y 'ls castellans de avuy, no 's mouhen.

Y per cert que 'ls madrilenyos al menos, no te-
nen cap necessitat de anarhi

La millor América es la mateixa vila del Os.

Cada provincia d' Espanya, es per ells un gran
ingeni, y cada espanyol de las provincias un
negre,

Un metje de Palermo ha sigut condemnat á
vuit anys de presó, perque tractava als malalts,
per medi d' exorcismes.

Si aquí á Espanya s' apliqués la lley de aquesta
manera ¡quants y quants capellans que 's dedi-
can á treure 'ls mals esperits del cos, no anirian
á Ceuta á fè exorcismes!

Per home generós un comerciant andalús de
naixement que acaba de morir á Santander, dei-
xant en lo testament un legat de 6,000 duros á
quatre solteronas orfes, que passin de trenta anys
y que sigan bèn lletjas.

D' aixó se 'n diuhen bromas de *ultra-tumba*.

Perque lo qu' es lo difunt no ha de disfrutarla.

Ja 'm sembla que veig á las que pretenguin ser
lletjas disputantse 'ls 30,000 ralets.

—Jo soch guerxa.

—Jo tinch una berruga al nas.

—Jo en lloch de nas tinch una avellana.

Y lo més xocant es que las quatre més lletjas
serán las *agraciadas*.

¡Quí sab! Potser lo comerciant s' ha proposat
fer un favor á las que resultin premiadas. Perque
una dona, per lletja que siga, ab trenta mil rals á
la butxaca, es fácil que trobi casador

Y en aixó precisament s' haurá equivocat aquell
filántropo, perque es segur que 'l que 's casi en
aquestas condicions, no 's casará ab la dona sinó
ab los trenta mil rals.

Per lo tant la dona será encara més infelís que
avants de casarse, y Deu vulga que al comerciant
causa de aquesta infelicitat, no li maleheixi 'ls
ossos.

Un anunci:

«Café: se vende *por falta de salud*, el más antiguo y acreditado.»

¡Un café faltat de salut!

Avants de comprarlo, sería bó saber qué hi diu lo metje.

Magnífich es l' álbun que han regalat al senyor Gonzalez Solesio, ex-gobernador de Barcelona, 'ls seus entussiasistas admiradors.

Ja ho veu, Sr. Nuñez de Arce.

¡Y aixó que 'l Sr. Gonzalez Solesio es castellá.

Sobre la Biblia que traduheix en Carulla.

Val la pena de reproduhir un epígrama castellá no 'm recorda de quín autor:

¿No sabes por qué lloraba
el profeta Jeremías?
porque ya profetizaba
que tú le traducirías.

EPIGRAMAS.

—No pots queixarte, Martí,
que ja 't deurá protegi
ara 'l teu oncle Bernat.
—Per qué ho dius aixó, Vinyals?
—Perque, segons m' han contat,
pertany á la societat
protectora de animals.

J. STARAMSA.

—Qué ha vist may, Sr. Fortun,
cap municipal teixit?
—Perqué ho preguntas, Petit?
—Com que també n' hi ha de *punt!*

S. U. S. T.

Deya 'l sabater Bernat
al aprenent més petit:
—¡Quinas botas m' has posat
que de pega m' hi farsit!
Ab aixó, noy, al moment,
agafa 'ls trastets y plega.
Y 'l noy digué ingenuament:
—Aixó sí qu' es tenir pega!

EUDALT SALA.

En un restaurant.
Un parroquiá demana una truyta á la francesa,
y al anarla á partir hi troba un cabell.
—¡Mosso! crida.
—Senyoret.
—Pórtame'n un' altra y retira aquesta.
—¿Y de aquesta que 'n fem?
—Guárdala pèl primer calvo que 's presenti y 'n demani.

Diálech doméstich:

—Mira, mamá, diu una 'nena contemplant la casa del vehí, mira la senyora encara es al llit.
—Es qu' estará malalta.
—Mira, mira, ara entra un senyor al quarto.
—Será 'l metje.
—¡Ay mamá, are 'l metje 's trèu la levita!...
La mamá:
—Tanca 'l porticó desseguida.

Entre dos grans nadadors, ó millor dit entre dos individuos que tenían més de xerraires que de nadadors:

—Mira si nedo bè, deya l' un, que m' empenyo á estar vint minuts sota de l' aygua sense respirar.

—Uy, respon l' altre ¿y aixó que vol dir? Jo l' altre día vaig estarm'hi més de un' hora y mitja.

—¡Més d' una hora y mitja!... ¡Impossible!

—M' hi havia quedat adormit.

Un nebot compareix en presencia del seu oncle qu' está ja desahuciat dels metjes, y li demana quartos.

—¡Pillet! diu l' oncle indignat. ¡En uns moments com aquest tens encara vergonya de venir á demanarne diners!

—Pero oncle, no s' enfadi: quan n' hi demano es al objecte de donarli una proba de carinyo. Figúris que no tinch més roba que la que porto á sobre, y 'm veurè privat de assistir al enterro de vosté. Donguim al menos lo que necessito per ferme un *traje negro*.

Cansat de sortir á cassera, sense trobar may res, un rector de fora vá fer un día una promensa.

Ajenollat davant de un altar vá prometre que la meytat de que lo cassès sería per las animetas del Purgatori.

Casualment aquell día se li van alsar dos llebras y anavan tant acostadas que 'ls ventá tiro ab l' esperança de cassarlas totas duas.

No 'n tocá m s que una, y al veure que l' altra s' escapava, exclamá:

—Ala... ala... ¡y cóm corra la llebra de las ánimas!

En un cotxe del tranvía

—Jove, diu un senyor, á un xitxaretlo que séu davant per davant: li adverteixo que m' está trepitjant los péus fa un gran rato.

Lo jove per excusarse:

—Ay dispensi: 'm pensava qu' era 'l péu de la seva senyora.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Es-ca-yo-la*.
2. ID. 2.ª—*Leo-ca-dia*.
3. ENDAVINALLA.—*Lo somni*.
4. ACENTÍGRAFO.—*Cantó-Canto*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Raimundo*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Carlota de Mena*.
7. CONVERSA.—*Dolores*.
8. GEROGLÍFICH.—*Per cada os hi han déu gos-sos*.

XARADAS.

I.

Es ja de nit y vol plourer;
se sent en lo espay lo *prima*,

ANIMALÍAS.

Mentres los municipals van ab quatre ànimas fredas, demanant lo dineret per edificá una iglesia;

ningú vigila per lloch, la intranquilitat aumenta, y casi, bè á plena llum los lladres fan de las sévas.

y al veurem sol en lo bosch se 'm fá la dos de gallina.
Al poch sento un gran total, molta gent á mí se arrima, veig fusells, llansas, cavalls, me lligan... ¡Ah! ¡Si dormís!...

A. KIN-FO.

II.

Es tant lo que á mí m' agrada quant sento un hu-dos i èn bó, que una tot de dos girada y que no fòs tres doblada sempre li daría jò.

P. SALA.

CONVERSA.

—Ahont vas, Andreu?
—Si t' ho deya ja ho sabrías, Valentí.
—A n' á mí...
—Calla! no 'm creya dirtho y ja ho hem dit aquí. ¿Y tú ahont vas?
—Home, quin cas, jo 'm creya que ja ho sabrías; pro al moment ho trobarás aquí, si un xiquet rumías.

J. STARAMSA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1.—Consonant.
- 1 5.—Nota musical.
- 1 6 3.—Un abisme.
- 3 6 1 6.—Una part de l' abre.
- 1 6 4 5 6.—Nom de home.
- 1 2 3 4 5 6.—Provincia de Espanya.
- 1 6 3 5 6.—Nom de dona.
- 1 6 3 6.—Tothom n' ha tingut.
- 4 6 2.—Un joch.
- 1 6.—Part de l' home.
- 2.—Vocal.

J. PUJOL.

SINONIMIA.

Escolti senyor Total, que vè á passejar pèl tot?
—Vaya ves, tarot-lirot!
—Se 'n tot? Vaig sol, tant se val.

CANDOR SALAMÉ.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: mida antiga.—Tercera: títol de certs homes casats.—Quarta: ofici.—Quinta: porciò.—Sexta: beguda.—Séptima: consonant.

PEPET DE FUSTA.

GEROGLIFICH.

×
PULMONIA
VII
I
ITG

MINYÓ DEL VAPOR VELL.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.